

DE CORONAMAATREGELLEN: WILLEKEUR EN ONZEKERHEID TROEF

1. TEN GELEIDE

Ondertussen is het voor iedereen duidelijk, we leven in onzekere tijden. Hoewel iedereen hoopt dat we snel, maar met mondjesmaat, onze vrijheid zullen herwinnen, is het geheel onduidelijk wanneer de COVID-19 maatregelen hun wurggreep op het maatschappelijk en economisch leven zullen lossen.

Deze wurggreep van de sterke arm der wet heeft een duidelijk doel van algemeen belang: Flatten the curve. Wij blijven in ons kot zodat onze ziekenhuizen en ons medisch personeel niet overstelpt worden en er zo veel als mogelijk levens gered kunnen worden.

Om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken werden kosten noch moeite gespaard om de uitvoerende macht de nodige armslag te geven om snel en kordaat maatregelen te nemen ter bescherming van (de gezondheid van) het volk.

Dit geeft de overheid evenwel geen carte blanche. De democratische spelregels van de rechtstaat moeten ook in deze crisisperiode gerespecteerd blijven.

Hoewel de politiek de rangen nagenoeg lijkt te hebben gesloten en er ook binnen de bevolking een meerderheidsopvatting heerst dat de genomen maatregelen noodzakelijk zijn in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, kunnen er niettemin tal van opmerkingen worden geformuleerd bij de gehanteerde (juridische) aanpak van deze crisis.

De opeenvolgende herzieningen van het befaamde ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het Ministerieel Besluit) en de zeer beknopte omschrijving van wat er nu wel en niet mag, zorgt voor rechtsonzekerheid bij burgers en ondernemingen. Het gebrek aan transparantie van het substituut-parlement, de zgn. Veiligheidsraad, zorgt bovendien voor een gevoel van willekeur aangaande de verbodsbepalingen.

Voedingswinkels en nachtwinkels mogen open blijven. Voedingswinkels evenwel volgens hun gebruikelijke dagen en uren, terwijl nachtwinkels hun openingsuren verplicht moeten beperken. Ook krantenwinkels mogen open blijven, blijkbaar zonder enige (bijkomende) restrictie qua openingsuren.

Terwijl u op elk ogenblik van de dag uw sigaretten, krasloten en Knack of Dag Allemaal kan halen, zal u wel een afspraak moeten maken om een medisch hulpmiddel aan te kopen. Bovendien moet u desgevallend kunnen aantonen dat het gaat om een noodgeval. Wat is een noodgeval wanneer het aankomt op medische hulpmiddelen? Moet er bij de beoordeling van het dringende en noodzakelijke karakter rekening mee gehouden worden dat de aankoop van sigaretten, krasloten en tijdschriften, per definitie aan deze voorwaarde voldoet, nu hiervoor geen noodgeval moet worden aangetoond?

Doe-het-zelfzaken met een algemeen assortiment die hoofdzakelijk bouwgereedschap en/of bouwmaterialen verkopen, alsook de tuincentra en boomkwekerijen die hoofdzakelijk planten en/of bomen verkopen mogen sinds 17 april 2020 opnieuw hun deuren openen. Doe-het-zelfzaken zonder algemeen assortiment of doe-het-zelfzaken die eveneens een uitgebreid

assortiment aan tuingerief, planten en/of bomen hebben, moeten blijkbaar gesloten blijven. Ook winkels die hoofdzakelijk planten en/of bomen verkopen blijven tot nader order dicht.

Terwijl de Aveve-tuincentra de bevolking opnieuw aan het tuinieren mogen zetten en de Brico u opnieuw de mogelijkheid kan bieden om eindelijk die berging van een likje verf te voorzien of die losse deurklink te herstellen, uiten artsen hun bezorgdheid dat zij patiënten die creperen van de pijn, bijvoorbeeld ten gevolge van artrose, niet zouden mogen helpen wegens “niet-dringend”.

Of deze laatste bezorgdheid correct is, is niet zeker. Wat wel zeker is, is dat artsen, net als de rest van de bevolking niet meer weten wat ze wel of niet mogen doen. Gelet op de correctionele vervolging of de hoge gemeentelijke administratieve sanctie (hierna: GAS) die boven het hoofd hangt van zij die worden verweten het Ministerieel Besluit niet na te leven, mag op zijn minst verwacht worden van de overheid dat zij voldoende zekerheid schept omtrent wat er wel en niet verboden is én dienaangaande geen indruk van willekeur schept, maar transparant communiceert omtrent de adviezen waarop de keuzes worden gemaakt.

Deze nota kan uiteraard niet alle genomen maatregelen onder de loep nemen en omstandig behandelen, zodat wij het oogmerk ervan beperken tot het verschaffen van enige duidelijkheid omtrent uw rechten als onderneming of particulier, geconfronteerd met een – volgens u – onterechte - gedwongen sluiting, strafrechtelijke vervolging of GAS.

Hieronder wordt vooreerst kort toegelicht op basis van welke regelgeving de overheid u kan sanctioneren of uw inrichting kan sluiten. Vervolgens wordt onderzocht aan welke beperkingen de overheid is onderworpen bij het uitoefenen van deze macht en hoe Cottyn Advocaten u kan bijstaan bij de vrijwaring van uw rechten in het kader van een juridische procedure.

2. RELEVANTE REGELGEVING

De Minister bevoegd voor binnenlandse zaken, alsook iedere burgemeester, kan op grond van artikel 182 van de Wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid in geval van dreigende omstandigheden de bevolking, ter verzekering van haar bescherming, verplichten zich te verwijderen van plaatsen of streken.

De niet-naleving van de maatregelen die overeenkomstig deze bepaling zijn genomen, worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 maanden en/of een geldboete van 26,00 EUR tot 500,00 EUR (te vermenigvuldigen met 8) (art. 187 Wet civiele veiligheid).

Bovendien kan de minister of, desgevallend, de burgemeester de opgelegde maatregelen ambtshalve doen uitvoeren (op kosten van de weerspannige of in gebreke gebleven persoon).

Burgemeesters kunnen bovendien, op basis van de artikelen 133, tweede lid en 135,§2, tweede lid, 5° van de Nieuwe Gemeentewet (hierna: N.Gem.W.) alle maatregelen nemen om, onder meer, epidemieën te voorkomen en om de nodige hulp te verstrekken om ze te doen ophouden. Op grond van artikel 134 N.Gem.W. kan de burgemeester zelfs verordenend optreden, doch slechts tijdelijk en onder strikte voorwaarden.

Op grond van deze bevoegdheid heeft de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 2020 het ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna “het Ministerieel Besluit”), genomen. Op 17 april 2020 werd dit ministerieel besluit voor het laatst gewijzigd/geactualiseerd.

Het Ministerieel Besluit verbiedt, ten andere:

- de opening en toegang tot alle handelszaken en winkels, behalve deze waarvoor een uitzondering wordt gemaakt (die desgevallend de nodige maatregelen moeten nemen om de regels van social distancing te respecteren) (art. 1 van het Ministerieel Besluit);
- alle privé- en publieke activiteiten van culturele, maatschappelijke, feestelijke, folkloristische, sportieve en recreatieve aard, schooluitstappen, activiteiten van jeugdbewegingen en erediensdiensten, alsook samenscholingen. Op dit algemeen verbod worden eveneens diverse uitzonderingen voorzien (art. 5 van het Ministerieel Besluit);
- alle verplaatsingen, behalve in geval van noodzakelijkheid en omwille van dwingende redenen (waarvan, bij wijze van voorbeeld een lijst wordt opgegeven) (art. 8 van het Ministerieel Besluit).

Op 27 maart 2020 stemt het Parlement de Wet die machtiging verleent aan de Koning om maatregelen te nemen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (hierna: Volmachtenwet), dewelke het voor de regering mogelijk maakt om – door middel van Koninklijke Besluiten – wettelijke bepalingen op te heffen, aan te vullen, te wijzigen of te vervangen. Dit evenwel met de nodige beperkingen.

Op grond van deze Volmachtenwet, heeft de regering op 6 april 2020 het Koninklijk besluit nr. 1 betreffende de bestrijding van de niet-naleving van de dringende maatregelen om verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken door de invoering van gemeentelijke administratieve sancties aangenomen (hierna KB nr.1). Dit KB nr. 1 is in werking getreden op 7 april 2020, datum van publicatie.

Het KB nr. 1 voert (tijdelijke) wijzigingen door aan de zgn. GAS-wet en laat, zodoende, aan gemeenten de mogelijkheid om ook voor de inbreuken bedoeld in het voornoemde artikel 187 van de Wet Civiele Veiligheid een gemeentelijke administratieve sanctie (hierna: GAS) op te leggen.

Alvorens evenwel GAS te kunnen opleggen:

- dient het College van Procureurs-generaal evenwel een omzendbrief op te stellen die de richtlijnen bevat inzake het strafrechtelijk beleid dat van toepassing is op de inbreuken (GAS kunnen immers slechts worden opgelegd in de mate het Openbaar Ministerie opteert om niet strafrechtelijk te vervolgen).
- dient de gemeenteraad een reglement of verordening aan te nemen waarin wordt bepaald dat de bedoelde inbreuken administratiefrechtelijk gesanctioneerd kunnen worden.

Op 27 april 2020 wordt een, in het licht van het KB nr.1, herziene versie van de omzendbrief COL 6/2020 uitgebracht, waarin richtlijnen worden gegeven omtrent:

- de strafrechtelijke sancties bij niet-naleving van het Ministerieel Besluit;
- de toepassing van GAS bij niet-naleving van het Ministerieel Besluit.

De strafrechtelijke reactie is opgebouwd rond drie grote beginselen:

- de systematische verbalisering van elke inbreuk, behalve wanneer er duidelijk sprake is van goede trouw bij de betrokken personen ;
- het onmiddellijk betalen, de overhandiging of toezending van een voorstel tot minnelijke schikking vanaf de eerste vaststelling;
- de rechtstreekse dagvaarding voor de rechtbank bij niet-betaling of in geval van recidive.

Anderzijds, wat de toepassing van de gemeentelijke administratieve sancties betreft, zal het openbaar ministerie geen vervolging instellen wanneer een gemeente ervoor kiest een reglement aan te nemen dat toelaat de niet-naleving van de beperkende maatregelen administratief te sanctioneren, met uitzondering van de volgende gevallen:

- bij samenloop, wanneer de inbreuk op de artikelen 1, 5 of 8 van het Ministerieel Besluit wordt gepleegd met een andere inbreuk die niet met een administratieve sanctie kan worden gesanctioneerd. (Bijvoorbeeld, iemand gebruikt drugs terwijl hij deelneemt aan een samenscholing. Of, iemand doet een verboden verplaatsing en, bij zijn interpellatie door de politie, spuwt deze naar een politieagent);
- in geval van herhaling, waar ook de inbreuk in België werd gepleegd.
- indien het een minderjarige betreft;
- wanneer de gepleegde inbreuk een andere inbreuk is dan deze die gesanctioneerd worden via het ministerieel besluit van 23 maart 2020.

Indien de gemeente geen gemeentelijk reglement aanneemt waarbij de niet-naleving van de beperkende maatregelen met een administratieve sanctie worden beteugeld, behouden de inbreuken hun uitsluitend strafrechtelijke karakter en zal enkel het openbaar ministerie voor de strafrechtelijke reactie instaan.

3. DE GEDWONGEN SLUITINGEN

Behalve de minister bevoegd voor Binnenlandse zaken, kunnen ook alle burgemeesters, voor wat het grondgebied van hun gemeente betreft, op grond van artikel 182 van de Wet Civiele Veiligheid, maatregelen nemen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Daarnaast kunnen zij ook optreden op grond van de voornoemde bepalingen van de Nieuwe Gemeentewet.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen, valt aan te nemen dat burgemeesters de maatregelen van het Ministerieel Besluit niet mogen uithollen of versoepelen. Burgemeesters kunnen daarentegen wel een “flinkere” houding aannemen en de maatregelen van het Ministerieel Besluit, rekening houdend met de specifieke noden van de gemeente, als het ware aanvullen.

Het Ministerieel Besluit kan worden bestreden door een schorsings- of annulatieberoep in te stellen bij de Raad van State.

Tegen lokale besluiten en politieverordeningen die in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 worden genomen, kan een beroep worden ingesteld bij de toezichhoudende overheid. De gouverneur is bevoegd om de bestreden beslissingen te schorsen. De Vlaamse regering om deze te vernietigen. Dit betreft evenwel geen georganiseerd administratief beroep, zodat aangeraden wordt de beslissing rechtstreeks te bestrijden door een schorsings- en/of annulatieberoep in te stellen bij de Raad van State.

Welke de middelen zijn die (succesvol) kunnen worden opgeworpen tegen de eventueel te bestrijden beslissing en de haalbaarheid van een eventueel beroep, zal case per case moeten worden onderzocht.

In elk geval kan, wat de reglementaire besluiten betreft, gedacht worden aan eventuele tegenstrijdigheden met juridisch hogere normen, zoals de artikelen 10 en 11 van de Grondwet:

- waarom blijft er een verbod gelden op doe-het-zelf zaken zonder algemeen assortiment, terwijl doe-het-zelf zaken met een algemeen assortiment wel opnieuw mogen heropenen?

Besluiten met een individuele draagwijdte, waarbij de burgemeester bijvoorbeeld een specifieke inrichting sluit, zullen in elk geval moeten getoetst worden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De motieven van deze beslissing moeten uitdrukkelijk blijken uit de beslissing zelf, de maatregel moet proportioneel zijn en steunen op een correcte feitenvinding, de benadeelde moet voorafgaand gehoord zijn geweest, enz.

4. VERWEER IN HET GEVAL VAN SANCTIONERING

4.1. ALGEMEEN

Wanneer de politiediensten de niet-naleving van één of meerdere van de door het Ministerieel Besluit opgelegde verboden vaststellen, zoals een café dat geopend is of er vinden niet-essentiële verplaatsingen plaats, wordt – tenzij er duidelijk sprake zou zijn van goede trouw bij de betrokken personen - een omstandig proces-verbaal opgesteld.

Het openbaar ministerie zal in principe geen vervolging instellen wanneer een gemeente ervoor kiest een reglement aan te nemen dat toelaat de niet-naleving van de beperkende maatregelen administratief te sanctioneren, tenzij in de gevallen die hierboven reeds werden opgesomd (samenloop, herhaling, minderjarigheid van de dader)

Indien de vermoede inbreuk gesanctioneerd kan worden met een GAS, stuurt de verbalisant het omstandig proces-verbaal door naar de sanctionerende ambtenaar. In het andere geval is er een strafrechtelijke afhandeling.

Afhankelijk van de situatie waarin we ons bevinden, zal een andere procedure worden gevolgd. Hieronder worden beide wegen besproken.

4.2. DE STRAFRECHTELIJKE WEG

Bij de vaststelling van een eerste inbreuk, wordt steeds een minnelijke schikking voorgesteld ten bedrage van 750,00 EUR voor de handelaren, de uitbaters en de organisatoren van de verboden activiteit, dan wel van 250,00 EUR voor andere (beweerde) overtreders. Het bedrag van de minnelijke schikking kan nog worden verhoogd met de vermogensvoordelen die ten gevolge van de niet-naleving van de inbreuk verkregen zouden zijn. Zo zou de verbalisant – volgens de omzendbrief COL 06/2020 van 7 april 2020 – de mogelijkheid hebben om de opbrengsten die zich in de kassa bevinden in beslag te nemen.

Bij gevallen waarin weinig of geen interpretatie mogelijk is, krijgt de verbalisant bovendien de mogelijkheid om een onmiddellijke minnelijke schikking voor te stellen.

Bij vaststelling van recidive, wordt overgegaan tot rechtstreekse dagvaarding. Dit zal eveneens het geval zijn wanneer niet wordt ingegaan op het voorstel tot minnelijke schikking en het openbaar ministerie niet overgaat tot seponeren van het dossier. Er wordt bovendien op gewezen dat het betalen van de (onmiddellijke) minnelijke schikking de mogelijkheid van het parket om alsnog te vervolgen onverlet laat.

In geval van dagvaarding zal u moeten verschijnen voor de correctionele rechtbank.

Uiteraard zal er desgevallend steeds case per case onderzocht moeten worden welke verweermiddelen kunnen worden opgeworpen om ten einde de tenlasteleggingen te betwisten. Hiervoor is natuurlijk een omstandig onderzoek van het strafdossier vereist.

Niettemin kunnen wij – gelet op het voorgaande - alvast denken aan enkele mogelijke verweren.

Op grond van het principe ‘geen misdrijf, geen straf zonder voorafgaande wettekst’ is het hoven en rechtbanken niet geoorloofd om personen te veroordelen voor gedragingen die niet strafbaar waren op het ogenblik van de feiten.

In geval van vervolging, zullen de tenlastegelegde feiten dus steeds moeten getoetst worden aan de bepalingen van het Ministerieel Besluit, zoals dat op het ogenblik van de feiten van toepassing was. Gelet op de verschillende wijzigingen die het Ministerieel Besluit heeft ondergaan, is het niet uitgesloten dat een proces-verbaal werd opgesteld voor feiten die niet verboden werden.

Bovendien dienen de gedragingen die strafbaar worden gesteld nauwkeurig worden omschreven. De strafbaarstelling van niet-essentiële verplaatsingen en de vage omschrijving van wat wel als essentiële verplaatsing zou gelden, zou vragen kunnen doen rijzen omtrent de legaliteit van de strafbaarstelling.

In geval van vervolging draagt het openbaar ministerie de bewijslast van het misdrijf waarvan zij beweert dat het gepleegd werd. Dit impliceert het bewijs van alle bestanddelen van het misdrijf.

Indien u tijdens een verplaatsing wordt tegengehouden, bent u geenszins verplicht aan te geven welke de reden is van uw verplaatsing. Ook in corona-tijden gelden het zwijgrecht en het vermoeden van onschuld van artikel 6, §2 EVRM. In principe zou dus kunnen worden geargumenteed dat, wanneer u zich verplaatst er dient te worden aangenomen dat dit een toegelaten verplaatsing is, zolang het tegendeel niet is bewezen.

Er valt niettemin aan te nemen dat minstens een belangrijk deel van de strafrechters de bepalingen van het Ministerieel Besluit zo zullen interpreteren, dat iedere verplaatsing verboden is, tenzij de vervolger het bewijs levert dat de verplaatsing gerechtvaardigd was.

4.3. DE ADMINISTRatieve WEG

Rekening houdend met de omzendbrief COL 06/2020, zoals herzien op 17 april 2020 blijkt dat er toch geopteerd is om de meeste inbreuken op het Ministerieel Besluit niet langs correctionele weg te vervolgen.

Volgende inbreuken kunnen evenwel niet met een GAS gesanctioneerd worden en moeten in principe correctieel vervolgd worden:

- alle inbreuken op de artikelen 1, 5 of 8 van het Ministerieel Besluit begaan in gemeenten waar het gemeentelijk reglement inzake GAS niet werd aangepast;
- alle inbreuken begaan alvorens het gemeentelijk reglement inzake GAS cf. het KB nr. 1 werd aangepast;
- in geval van samenloop, wanneer de inbreuk op de artikelen 1, 5 of 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 wordt gepleegd met een andere inbreuk die niet met een administratieve sanctie kan worden gesanctioneerd;
- in geval van herhaling, waar ook in België de inbreuk werd gepleegd.
- in geval het een minderjarige betreft;
- wanneer de gepleegde inbreuk een andere inbreuk is dan deze die gesanctioneerd worden via het ministerieel besluit van 23 maart 2020.

Wanneer u een GAS zou ontvangen voor een feit dat voldoet aan één van de voornoemde voorwaarden, kan men zich hiertegen – in principe met succes - verzetten. De sanctionerende ambtenaar is desgevallend immers niet bevoegd om een sanctie op te leggen.

Ook voor inbreuken die niet door een politieambtenaar, agent van politie of een bijzondere veldwachter in het kader van zijn bevoegdheden zijn vastgesteld, kan geen GAS worden opgelegd.

De verbalisant heeft, net als bij de strafrechtelijke weg, de mogelijkheid om de administratieve geldboete onmiddellijk te innen. Dit kan evenwel slechts mits akkoordbevinding van de overtreder.

De onmiddellijke inning heeft tot gevolg dat er geen administratieve geldboete voor het bedoelde feit kan worden opgelegd. De onmiddellijke betaling levert evenwel weinig “voordelen” op. Het bedrag van de boete, 250,00 EUR, blijft identiek en u doet afstand van uw mogelijkheid om eventuele bezwaren te uiten tegen de beslissing (zie verder).

Overeenkomstig artikel 6 van KB nr. 1 moet de sanctionerend ambtenaar binnen de 15 dagen na ontvangst van de vaststelling van de inbreuk, bij gewone zending, aan de overtreder de gegevens meedelen met betrekking tot de vastgestelde feiten en de begane inbreuk, alsmede het bedrag van de administratieve geldboete.

In de praktijk zal u wellicht ook een kopie van het initieel proces-verbaal ontvangen.

Er wordt evenwel benadrukt dat deze termijn van 15 dagen pas begint te lopen nadat het initieel proces-verbaal werd ontvangen door de sanctionerend ambtenaar én dat er geen termijn is bepaald waarbinnen de verbalisant het proces-verbaal moet overmaken.

Eens de kennisgeving cf. artikel 6 is ontvangen, heeft de ontvanger ervan dertig dagen de tijd om zijn/haar verweermiddelen ter kennis te brengen. Aangezien een goed onderbouwd bezwaarschrift ertoe kan leiden dat er geen GAS wordt opgelegd, wordt aangeraden reeds in deze fase contact op te nemen met ons kantoor. Binnen deze termijn kan u ook vragen te worden gehoord.

Het KB nr. 1 schrijft voor dat dit bezwaar per gewone zending wordt overgemaakt. Het is evenwel aanbevolen om uw brief met bezwaren minstens ook te mailen. In de meeste gemeenten wordt bovendien aanvaard dat de bezwaren enkel per e-mail worden verzonden. Dit dient evenwel uitdrukkelijk vermeld te worden in de voornoemde kennisgeving, bij gebreke waaraan er best geopteerd wordt voor een combinatie van brief en e-mail.

Worden er geen verweermiddelen geuit, dan zal de sanctionerend ambtenaar u een uitnodiging tot betaling versturen. Bij gebreke aan betaling binnen de dertig dagen na deze herinnering, kan er rechtstreeks beroep gedaan worden op een deurwaarder om de GAS gedwongen uit te voeren, tenzij u binnen die termijn beroep hebt ingesteld (zie verder).

Indien er tijdig verweer wordt gevoerd, dan beschikt de sanctionerend ambtenaar over 6 maanden, te rekenen vanaf de vaststelling van de feiten, om een beslissing te nemen en deze ter kennis te brengen van de betrokkene. Na het verstrijken van deze 6 maanden, kan er geen administratieve geldboete meer worden opgelegd.

Tegen de beslissing van de sanctionerend ambtenaar om een GAS op te leggen, kan bij verzoekschrift beroep worden ingesteld bij de politierechtbank. De politierechter zal zowel oordelen over de wettelijkheid, als de proportionaliteit van de opgelegde boete en kan de beslissing bevestigen, dan wel herzien.

Dit wil zeggen dat, hoewel er een vast bedrag van 250,00 EUR als GAS is voorzien in het KB nr. 1, de politierechter hiervan kan afwijken en – indien dit bedrag als disproportioneel wordt beschouwd – verminderen.

In het kader van deze beroepsprocedure kunnen dezelfde argumenten worden opgeworpen als voor de strafrechter. Bovendien kan onderzocht worden of de GAS-procedure correct werd gevolgd en of de opgelegde GAS wel proportioneel is met het tenlastegelegde feit. Indien u in het gelijk wordt gesteld, dient de verwerende partij (de gemeente) het door u voorgeschoten rolrecht te betalen, alsook een rechtsplegingsvergoeding.

5. CONCLUSIE

Onzekere tijden vertalen zich vaak in onduidelijke regelgeving die, bovendien, met de regelmaat van de klok wordt herzien. Zo ook in dit geval. Zeker in de eerste weken van de coronacrisis wist niemand wat wel en niet toegelaten was. Zelfs de politiediensten niet. De kans op onterechte processen-verbaal en daaropvolgende strafrechtelijke of administratiefrechtelijke procedures is dan ook reëel. Ook na deze eerste weken zijn de onduidelijkheden nog legio en kunnen er tal van (juridische) kanttekeningen gemaakt worden bij de gehanteerde sanctieregeling.

De advocaten van de vakgroepen strafrecht en administratief recht van Cottyn Advocaten staan, vanuit hun kot, klaar om u bij te staan ter vrijwaring van uw rechten, dewelke uiteraard onverkort blijven gelden, ook tijdens deze coronacrisis ...